

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Lesy České republiky, s.p.,** IČ 42196451, Přemyslova 1106,
501 68 Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** IČ 70890366, Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **BLOND BREEDING Žebráky, spol. s.r.o.,** IČ 45351295, Žebráky 125, 348 06 Hošťka, zastoupena JUDr. Zdenkou Libovou, advokátkou, nám. Republiky 86, 347 01 Tachov
- 2) **Myslivecký spolek Nora Žebráky,** IČ 18252974, Žebráky 34, 348 06 Hošťka
- 3) **Honební společenstvo Žebráky,** IČ 73713104, Žebráky 125, 348 06 Hošťka
- 4) **Myslivecký spolek „Lesy“ Nové Sedliště,** IČ 48325058, č.p. 359, 348 01 Staré Sedliště, adresa pro doručování: Labuť 49, 348 01 Staré Sedliště,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č.j. PK-ŽP/1623/18,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 16. 2. 2018, č.j. PK-ŽP/1623/18, a rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odboru životního prostředí, ze dne 16. 11. 2017, č.j. 3195/2017-OŽP/TC, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Tachov, odboru životního prostředí (dále jen „Městský úřad“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 16. 11. 2017, č.j. 3195/2017-OŽP/TC (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) bylo o žádosti vlastníka honebních pozemků společnosti BLOND BREEDING Žebráky, spol. s r.o., IČ 45351295 (dále jen „žadatel“), o změnu honiteb č. 70 Nové Sedliště a č. 7 Žebráky vyplývající ze změny vlastnictví honebních pozemků rozhodnuto tak, že podle § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), byla provedena změna vlastní honitby č. 70 Nové Sedliště, jejímž držitelem je žalobce, a společenství honitby č. 7 Žebráky, jejímž držitelem je Honební společenstvo Žebráky, spočívající v převodu honebních pozemků o celkové výměře 66,0418ha, které byly doposud součástí vlastní honitby č. 70 Nové Sedliště, do společenstevní honitby č. 7 Žebráky.

Výčet honebních pozemků přesunutých z honitby č. 70 do honitby č. 7 byl uveden v příloze č. 1 prvoinstančního rozhodnutí. Popis a zakres nové hranice honiteb č. 70 a č. 7 v části dotčené změnou byly uvedeny v přílohách č. 2 a 3 prvoinstančního rozhodnutí.

Nová výměra vlastní honitby č. 70 Nové Sedliště, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu v Tachově ze dne 2. 3. 1993, č.j. 400/RŽPZ/93-209/1mysl., které nabylo právní moci dne 17. 3. 1993, a naposledy změněné rozhodnutím Městského úřadu Tachov ze dne 8. 7. 2014, č.j. 1414/2014-OŽP/TC, které nabylo právní moci dne 1. 8. 2014, činí 1 390,6282 ha. Nová výměra vlastní honitby č. 7 Žebráky, uznaná rozhodnutím Městského úřadu Tachov ze dne 25. 4. 2006, č.j. 1198/2006-OŽP/206/1, které nabylo právní moci dne 31. 5. 2006, a naposledy změněné rozhodnutím Městského úřadu Tachov ze dne 18. 2. 2014, č.j. 425/2015-OŽP/TC, které nabylo právní moci dne 27. 3. 2015, činí 2 069, 3219 ha.

2. K odvolání mj. žalobce jakožto držitele honitby Nové Sedliště byla rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č.j. PK-ŽP/1623/18, podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněna výroková část tak, že do ní byla nově vložena věta: „Právní účinky tohoto rozhodnutí nastávají v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti dne 31. 12. 2018.“ Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobou ze dne 25. 4. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 27. 4. 2018, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstančního.
4. Zákon o myslivosti upravuje mimo jiné tvorbu, využití, změnu a zánik honiteb. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

5. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení ze strany správních orgánů obou stupňů. Žalobce nesouhlasil s nově stanovenými hranicemi honitby „Nové Sedliště“ (držitelem je žalobce) a honitby „Žebráky“ (držitelem je žadatel), tak jak plyne z napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný v napadaném rozhodnutí vyhověl, resp. potvrdil správnost nově stanovených hranic předmětných honiteb s odůvodněním, že tyto hranice odpovídají zásadám tvorby honiteb, které jsou uvedeny v § 17 zákona o myslivosti. Konkrétně se jednalo o pozemky

vedené v katastru nemovitostí jako parcely KN p.č. 471/1, 1638/1, 1638/3, 1638/4, 1784/1, 1877 a 1916/14 (část) v k.ú. Pořejov, které žadatel nově nabyl a jejichž výměra činí 61,7141 ha, a o pozemky dalších vlastníků vedené v katastru nemovitostí jako parcely KN p.č. 461, 460, 468, 471/2, 471/3, 471/4, 1638/2, 1784/3, 1916/5, 1916/7 a 2077 v kat. území Pořejov o celkové výměře 4,3277 ha, které dle názoru žalovaného musí být s ohledem na svou polohu rovněž zahrnuty mezi přesouvané honební pozemky. Správním orgánem tedy v tomto směru nebyl brán zřetel na práva všech vlastníků přičleňovaných pozemků. Zásadní pochybení správního orgánu navrhovatel spatřoval v tom, že ustanovení § 31 odst. 4 zákona o myslivosti (změna vlastnictví) bylo aplikováno nejen na pozemky žadatele, ale i na pozemky ostatních vlastníků, kteří o změnu nežádali, a to vše s nelogickým odůvodněním správního orgánu, že se sice lze ztotožnit s tvrzením žalobce, a i s názorem vysloveným prvoinstančním orgánem, že navržená a změna nových hranic honiteb „Nové Sedliště“ a „Žebráky“ je z pohledu zásad řádného mysliveckého hospodaření nevhodná a lze důvodně očekávat, že se výkon práva myslivosti v dotčené lokalitě může nežádoucím způsobem ovlivnit, nicméně, dle názoru žalovaného je smyslem § 31 odst. 4 zákona o myslivosti umožnit vlastníku nově nabytých honebních pozemků měnit uspořádání honiteb, a to bez ohledu na skutečnost, zda výsledná změna odporuje zásadám tvorby honiteb zakotveným v § 17 odst. 4 až 6 zákona o myslivosti či nikoliv s odůvodněním, že znění uvedeného zákonného ustanovení o myslivosti nepřiznává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jak je tomu např. při hodnocení návrhu na změnu honiteb podle § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti.

7. Žalobce nesouhlasil s výkladem uvedených ustanovení zákona o myslivosti uvedeným v odůvodnění napadaného rozhodnutí. Tento výklad zcela popírá smysl zákona o myslivosti, neboť jde zcela proti zásadám řádného mysliveckého hospodaření v dané lokalitě. Pozemky, které jsou předmětem změny, vytvářejí dvě úzké enklávy zemědělské půdy vklíněné do lesního celku tvořícího vlastní honitbu „Nové Sedliště“. Změna uživatelských hranic není dozajista přínosná ani pro uživatele honitby „Žebráky“, když myslivecké hospodaření se zvěří na těchto pozemcích bude při novém uspořádání hranic honiteb prakticky vyloučeno, pokud tedy není cílem provozovatele honitby „Žebráky“ lov zvěře prováděný újednickým způsobem, který odporuje všem zásadám cílevědomého výkonu práva myslivosti. I ten ale bude do značné míry limitován zákazem lovu na čekané a zákazem výstavby jakýchkoliv mysliveckých zařízení ve smyslu § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti. Zmíněný zákaz se navíc negativně dotkne nejen předmětných pozemků, ale rovněž značné plochy sousedních lesních pozemků tvořících honitbu Nové Sedliště, kde nebude možné umísťovat žádná myslivecká zařízení pro lov a příkrmování zvěře. Fakticky tak nově vzniká rozsáhlé území o výměře cca 150 ha (vlastní pozemky, které jsou předmětem změny, a navazující pás lesa široký 200 m v honitbě Nové Sedliště), kde bude dosavadní bezproblémový výkon práva myslivosti doslova paralyzován. Nová hranice obou dotčených honiteb navíc povede v celé své délce po rozhraní zemědělských a lesních pozemků, což je stav, který je zákonem o myslivosti jednoznačně považován za nežádoucí (§ 17 odst. 6 zákona o myslivosti).
8. Nové, zcela nelogické hranice honiteb jsou patrné z přiloženého mapového podkladu, který žalobce přiložil k žalobě.
9. Smyslem zákona o myslivosti je dozajista vytvoření hranice honitby, která vyhovuje řádnému mysliveckému hospodaření, nejde tedy o majetkoprávní útvar, který by bylo možno libovolně měnit jen z vůle nových vlastníků dotčených honebních pozemků. Příslušný správní orgán by měl korigovat návrhy nových vlastníků pozemků na jejich

uznání či přiřazení do honiteb, a to podle obecných zásad tvorby honiteb tak, jak jsou stanoveny zákonem. Připomenout lze v této souvislosti zejména nálezy Ústavního soudu č. 34/03, který dospěl k jednoznačnému závěru, že samotnou podstatou zákona o myslivosti není primárně ochrana vlastnických práv, nýbrž zájem na nerušeném a řádném výkonu práva myslivosti coby činnosti v obecném, či dokonce ve veřejném zájmu. Právo myslivosti přitom není právem, které je spjato s vlastnickým právem k honebnímu pozemku, ale honební pozemek je jako jednotka tvorby honiteb pouze prostředkem teritoriálního vymezení honitby, je tedy kvantitativním předpokladem práva myslivosti. Tato filozofie se prolíná celým právním předpisem, kdy správní orgán je už v procesu uznávání honitby oprávněn (resp. povinen) rozhodovat o konečném uspořádání hranice honitby na základě posouzení zásad řádného mysliveckého hospodaření, a to i proti vůli navrhovatele či vlastníka honebních pozemků (viz § 18 odst. 4 zákona o myslivosti), obdobně správní orgán postupuje při přiřezování volných honebních pozemků, kde musí být zásady řádného mysliveckého hospodaření rovněž zohledňovány (§ 30 odst. 1 zákona o myslivosti) a konečně je otázka dodržení zásad řádného mysliveckého hospodaření stěžejním hlediskem při hodnocení návrhu na změnu honiteb podle § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti. V tomto kontextu je patrné, že aplikace § 31 odst. 4 zákona o myslivosti tak, jak jej vykládá žalovaný, z této linie absolutně vybočuje a absolutizuje požadavek vlastníka nad primární zájem uspořádání honiteb umožňujícího řádné myslivecké hospodaření.

10. Z napadaného rozhodnutí je zjevná snaha žalovaného bagatelizovat svou rozhodovací pravomoc v řízení podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti pouze na obecný přezkum změny vlastnictví dotčených pozemků. Souvislost honebních pozemků s honitbou, do níž mají být nově tyto pozemky začleněny, však z pohledu zásad tvorby honiteb a zásad řádného mysliveckého hospodaření zcela pomíjí, resp. se odmítá touto problematikou důkladně zabývat.
11. Žalobce na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2017, č.j. 2 As 169/2016-49, který se problematikou stanovení hranic honitby a pojmem „zásady řádného mysliveckého hospodaření“ zabýval s těmito závěry: *„S ohledem na veškerá výše uvedená výkladová hlediska dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zásadami řádného mysliveckého hospodaření je třeba rozumět zásady hospodaření, které směřují primárně k ochraně zvěře jakožto přírodního bohatství státu a k udržení stability ekosystémů, ve kterých tato zvěř žije. Za tím účelem je třeba zajistit řádnou péči a chov zvěře spočívající v regulaci populací jednotlivých druhů zvěře, udržování kvality genofondu zvěře, zlepšování životních podmínek zvěře a zajištění řádné tvorby honiteb. Součástí zásad řádného mysliveckého hospodaření musí rovněž být udržování kvality životního prostředí a s tím související omezování škod způsobených zvěří na lesních a zemědělských pozemcích. Při jakémkoli mysliveckém hospodaření je rovněž třeba dbát udržení historické a kulturní úrovně a tradic české myslivosti. Hlavnímu cíli zákonné úpravy myslivosti a jednotlivým zásadám řádného mysliveckého hospodaření pak slouží jednotlivé instituty práva myslivosti jako lov zvěře, zazvěřování, příkrmování či výstavba krmných a jiných mysliveckých zařízení. S ohledem na výše uvedené se tedy nelze ztotožnit s doktrinárním výkladem zásad řádného mysliveckého hospodaření, dle kterého zásadami mysliveckého hospodaření nelze rozumět nic jiného než obecné zásady tvorby honiteb uvedené v § 17 (PETR, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, 300 s.“.*

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 27. 6. 2018, kde toliko uvedl, že v předmětné věci trvá na svém právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, pro stručnost odkázal na jeho odůvodnění a navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Vyjádření osob zúčastněných na řízení

13. K žalobě se vyjádřil Myslivecký spolek „Lesy“ Nové Sedliště, který k věci v podání ze dne 29. 7. 2018 sdělil, že sdílí názor žalobce, tedy že žalovaný (a před ním i prvoinstanční správní orgán) věc nesprávně posoudil a změnu honiteb dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti provedl i přes její zjevný negativní zásah do výkonu práva myslivosti v obou dotčených honitbách. Myslivecký spolek „Lesy“ Nové Sedliště setrval na názoru, který opakovaně prezentoval ve správním řízení, tj. že při rozhodování žalovaného, potažmo prvoinstančního správního orgánu, měl být kromě otázky existence změny vlastnictví honebních pozemků zkoumán a zohledněn také vliv navržené změny na zásady řádného mysliveckého hospodaření. Tento názor vychází zejména ze smyslu honiteb vyplývající z dikce zákona o myslivosti. Honitby nejsou majetkoprávním útvarům, který by bylo možno libovolně měnit jen z vůle vlastníků honebních pozemků, ale tvoří se především pro zvěř. Jejich uspořádání by proto mělo být v první řadě takové, aby mohl být v co největší možné míře naplňován zájem na nerušeném a řádném výkonu práva myslivosti coby činnosti v obecném, či dokonce ve veřejném zájmu. K uvedenému se kloní jak odborná literatura (např. Petr, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Wolters Kluwer, a. s., Praha, 2015), tak i dosavadní judikatura (např. nálezy Ústavního soudu č. 34/03). Změna honiteb, která byla potvrzena napadeným rozhodnutím, by ale výkon práva myslivosti v obou dotčených honitbách bezpochyby ztížila, což paradoxně v napadeném rozhodnutí potvrdil i sám žalovaný.
14. Argumentace žalovaného, která spočívá v gramatickém výkladu § 31 odst. 4 zákona o myslivosti (viz odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí), nemůže v tomto případě obstát. Gramatický výklad právní normy je pouze jednou z metod interpretace práva, vedle které je třeba zohlednit též výklad systematický, logický, teleologický či historický, jak už v minulosti judikoval např. Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 15. 12. 2016, č.j. 2 As 253/2016-36). Zejména logický výklad § 31 zákona o myslivosti (za využití argumentu *reductio ad absurdum*) pak právní názor žalovaného vyvrací.
15. Jak uvedl sám žalovaný, správní orgány v řízeních vedených podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zkoumají pouze změnu vlastnictví a souvislost s honitbou, do níž mají být honební pozemky vlastníka nově začleněny. Naplňování zásad tvorby honiteb a zásad řádného mysliveckého hospodaření zcela pomíjí, resp. pomíjí veškeré zákonem upravené zásady, které nejsou kogentního charakteru. Pakliže by byla provedena změna honiteb podle těchto kritérií, která by odporovala většině zásad tvorby honiteb a řádného mysliveckého hospodaření, a držitel či držitelé změnou dotčených honiteb následně podali návrh na úpravu nově vzniklé hranice postupem dle § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti (právě z toho důvodu, že to vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření), správnímu orgánu by nezbylo než se touto otázkou zabývat, věc opět projednat (tentokrát z titulu řádného mysliveckého hospodaření) a o návrhu rozhodnout. Paradoxně by pak mohlo docházet k situacím, kdy po dvou pravomocně skončených správních řízeních (první dle § 31 odst. 4 a druhé dle § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti) by se uspořádání honiteb vrátilo do původního stavu a na původní společnou hranici. Z toho důvodu se jeví jako nezbytné, aby i v řízeních podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti byla zkoumána míra naplnění zásad řádného mysliveckého hospodaření, resp. aby kromě změny

vlastnictví a souvislosti pozemků s honitbou byla zkoumána i proporcionalita vůle vlastníka a obecného zájmu na řádném uspořádání honiteb coby předpokladu pro řádný výkon práva myslivosti. Obdobně jako musí být zkoumána proporcionalita vůle vlastníka a obecného zájmu na řádném výkonu práva myslivosti v řízeních o prohlášení pozemků za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, byť i zde zákon kogentně stanoví, že orgán státní správy myslivosti z důvodu zájmu vlastníka pozemek za nehonební „prohlásí“, nikoliv „může prohlásit“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2009, č.j. 9 As 26/2009-85).

16. Honební společenstvo Žebráky (osoba zúčastněná na řízení č. 3) v podání ze dne 3. 9. 2018 k věci uvedlo, že žalobce ve své žalobě mylně uvedl, že „držitelem společenstevní honitby Žebráky je firma BLOND BREEDING Žebráky. To však není pravdou, držitelem uvedené honitby je Honební společenstvo Žebráky, což je úplně jiný právní subjekt, a tedy i úplně jiná situace. O změnu honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti může požádat pouze „vlastník pozemků“ nikoliv „držitel honitby“. Toto chaotické tvrzení žalobce v žalobě může takto vytvářet dojem úplně jiné situace, než která ve skutečnosti nastala a která je předmětem projednávání.
17. Žalobce dále uvedl, že při provedené změně „nebyl brán zřetel na práva všech vlastníků přičleňovaných pozemků“, v čemž spatřuje „zásadní pochybení správního orgánu“. Toto tvrzení ale není pravdivé a je třeba jej rezolutně odmítnout. Všichni vlastníci dotčených pozemků byli účastníky správního řízení se všemi právy. Správní orgány se s touto otázkou podrobně zabývaly a vypořádaly v souladu se zákonem o myslivosti. Obecně se tyto „malé pozemky-ostrůvky většinou vklíněné“ do velkých pozemků přičleňují z rozhodnutí projednávajícího správního orgánu v souladu se zásadami tvorby honiteb dle zákona o myslivosti. Pro dokreslení se uvádí, že žadatel provedenou změnou přičleňuje cca 62 ha pozemků ve svém vlastnictví a ostatní přičleněné pozemky čtyř vlastníků jsou o velikosti cca 4 ha. V případě těchto čtyř vlastníků se dále jedná buď přímo o člena „Honebního společenstva Žebráky“, který se změnou sám souhlasil, nebo o tři subjekty, které již mají své pozemky v honitbě Žebráky, a tak se pro ně *de facto* nic nemění. Dále se odmítá i žalobcovo tvrzení o „problémovém/nemožném výkonu práva myslivosti na stovkách ha honitby“, které se stále dokola opakuje v žalobě a účelově vykresluje jakousi katastrofickou situaci. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení č. 3 to není pravda, provedená změna má za následek pouhé posunutí hranice, což nemůže mít zásadní vliv na přímý „výkon práva myslivosti“. Žalobce opakovaně v žalobě zdůrazňuje výkon práva myslivosti jako „činnost v obecném, či dokonce veřejném zájmu“. Přírodě je však jedno, kdo tuto činnost vykonává, zda ten či onen uživatel. Důležité ale je, jak se tato činnost provádí, za jakým účelem a jak se následně tato činnost v přírodě projeví.
18. Osoba zúčastněná na řízení dále poukázala na žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v němž žalobce mimo jiné jako důvod odvolání uvedl „snížení hodnoty jeho honitby a obavy o možnost provádění lovu na čekané“. Toto odůvodnění však nemá s deklarovaným zájmem o „činnost v obecném, či dokonce veřejném zájmu“ a starost o přírodu nic společného. Z toho pak lze dovodit skutečný důvod žaloby, kterým je pouze „komerční zájem“, možnost lovu a finančního profitu. Tyto důvody však nemohou tvořit zákonnou překážku přičlenění pozemků v případech dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. V žalobě citovaná rozhodnutí vyšších soudů pak nejsou přílehlavá k projednávané věci a předmětné situaci.
19. Rovněž „možnou újmu žalobce“ nelze považovat za oprávněnou obavu.

Stěhování/odstranění asi 15 ks mysliveckých zařízení je otázkou řádově stokrát, proveditelnou v rámci dvou víkendů. Navíc, myslivecká zařízení v honitbách si na své náklady budují uživatelé honiteb a ne držitelé honiteb. Navozovat tuto umělou překážku a snažit se bránit jejím prostřednictvím vlastníkov v užívání cca 62 ha jeho pozemků v hodnotě řádově statisícové, pouze vyjadřuje pokračující neúctu a neochotu stávajících uživatelů respektovat soukromé vlastnictví.

20. Žalobce využil svého zákonného práva, avšak mnohem účelnější by bylo, kdyby soustředil síly a státní prostředky na závažnější problémy v rámci ochrany přírody, např. problémy s vodou, nebo k likvidaci kůrovcové kalamity, namísto čerpání těchto státních prostředků ve snaze nabourávat se do vlastnických a užívacích práv soukromých subjektů. Nelze se pak vlastníkům divit, že se domáhají i svých užívacích práv, kdy při tomto systému hospodaření se mohou oprávněně obávat, aby na jejich pozemcích v budoucnu nezůstaly obdobné „kůrovcové holiny“. Nevhodné myslivecké hospodaření bylo i jedním z důvodů, proč původně žadatel zažádal o přičlenění svých pozemků.
21. Stran vyjádření mysliveckého spolku „Lesy“ Nové Sedliště osoba zúčastněná na řízení č. 3 konstatovala, že velkou měrou kopíruje obsah žaloby, proto jeho obsah nebude opakovaně podrobně rozebírat. Ohradit se je však třeba proti tvrzení, že provedenou změnou bude problematický „výkon práva myslivosti v obou dotčených honitbách“. Toto tvrzení osoba zúčastněná na řízení č. 3 odmítla, neboť považovala provedenou změnu za zcela legitimní, i proto ji předem schválila na valné hromadě. V této souvislosti plně odkázala na vyjádření žadatele v odvolacím řízení ze dne 3. 1. 2018. Toto vyjádření zcela přesně popisuje jak celou situaci, tak i další okolnosti a průběh správního řízení projednávané věci.

[V] Posouzení věci soudem

22. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
23. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
25. O věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první, neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
26. Žaloba je důvodná.
27. Podle § 17 odst. 4 zákona o myslivosti platí: *Při tvorbě honiteb se nepřiblíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (například vodoteče, cesty, silnice).*
28. Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti platí: *Honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.*
29. Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti platí: *Při tvorbě honiteb se musí přiblížit k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení*

se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnaní hranic honiteb výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním.

30. Podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnaváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen „změna honitby“). Při změně honitby se nepřiblíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné.
31. Podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.
32. Řízení bylo v souzené věci zahájeno na základě žadatelovy žádosti datované dne 8. 6. 2017, v níž žadatel mj. uvedl toto: „V souladu s § 31, odst. 4, z. č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, žádám touto cestou o změnu honitby – přičlenění (převod) vlastních pozemků k sousední společenstevní honitbě Žebráky, jejímž držitelem je Honební společenstvo Žebráky, jehož jsem členem. O převod pozemků žádám z důvodu řádného mysliveckého hospodaření, neboť chci své pozemky jako vlastník řádně užívat k výkonu práva myslivosti.“ Jako vlastní pozemky žadatel označil pozemky vedené v katastru nemovitostí jako parcely KN p.č. 471/1, 1638/1, 1638/3, 1638/4, 1784/1, 1877 a 1916/14 (část) v k.ú. Pořejov. Městský úřad pak změnu honitby provedl (viz výrok prvoinstančního rozhodnutí). Vlastní odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je stručné, relevantní text je obsažen v posledním odstavci na str. 2 a prvním odstavci na str. 3 (zbylá část odůvodnění obsahuje rekapitulaci žádosti a podání účastníků řízení).
33. Městský úřad akcentoval, že ověřil žadatelova vlastnická práva, dále že žadatelovy pozemky jsou vzájemně souvislé a navazují na honitbu Žebráky, přičemž „za splnění uvedených podmínek městskému úřadu nezbylo než navrženou změnu provést, neboť v citovaném ustanovení (= § 31 odst. 4 zákona o myslivosti) je kogentně uvedeno, že změnu honitby orgán státní myslivosti ‚provede‘, nikoliv ‚může provést‘“. Potud lze konstatovat, že se Městský úřad pohyboval v mezích, v jakých bylo řízení zahájeno podanou žádostí, tedy v režimu § 31 odst. 4 zákona o myslivosti.
34. V závěru odůvodnění však prvoinstanční správní orgán uvedl toto: „A přestože lze souhlasit s tvrzením držitele i uživatele honitby Nové Sedliště, že navržená změna je z pohledu mysliveckého hospodaření nevhodná, zákon o myslivosti ukládá v citovaném ustanovení správnímu orgánu přesto takovou změnu provést. Spolu se souvislými pozemky žadatele musely být předmětem změny i některé další pozemky, ať žadatele či jiných vlastníků, které sice nejsou dotčeny změnou vlastnictví nebo jejichž vlastníci o změnu honiteb nepožádali, ale které pozemky žadatele připojované k honitbě Žebráky obklopují. Aby byla dodržena podmínka dle § 17 odst. 2 věty první a odst. 5 věty první zákona o myslivosti, musely být i tyto pozemky zahrnuty do provedené změny. Konkrétně se jedná o pozemky p. č. 461, 460, 468, 471/3, 471/2, 471/4, 1638/2, 1784/3, 1916/5, 1916/7 a 2077 v kat. území Pořejov.“
35. Zákon o myslivosti upravuje dva důvody pro změnu honitby (§ 31 odst. 1 a odst. 4). Prvním z důvodů, pro který může dojít ke změně honitby, je podle odst. 1 citovaného ustanovení to, že to vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření. Druhý důvod pro změnu honitby je upraven v odst. 4 citovaného ustanovení a je jím změna vlastnictví

honebních pozemků. V souzené věci bylo řízení zahájeno ve smyslu § 34 odst. 4, rozhodováno bylo dle výroku prvoinstančního rozhodnutí rovněž pouze podle tohoto ustanovení, avšak fakticky došlo i ke změně honitby podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti.

36. Městský úřad totiž výslovně uvedl, že předmětem rozhodnutí se staly i další pozemky (= jiné, než ty, které žadatel nově nabyl a byly důvodem pro podání žádosti ve smyslu § 34 odst. 1 zákona o myslivosti), aby byly dodrženy podmínky dle § 17 odst. 2 věty první („*Honitba je tvořena souvislými honebními pozemky.*“) a odst. 5 věty první (= „*Honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset.*“) zákona o myslivosti, tedy obecné zásady tvorby honiteb. Nemůže být ovšem pochyb o tom, že mezi zásady řádného mysliveckého hospodaření, kterými prvoinstanční správní orgán svůj postup stran oněch dalších pozemků odůvodnil, patří i zásady tvorby honiteb uvedené v § 17 zákona o myslivosti, kteréžto mohou být důvodem pro povolení změny honitby podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. Fakticky tak „proběhlo“ i řízení ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, o čemž však účastníci řízení nebyli nikterak zpraveni. Pozice správního orgánu je přitom v obou typech řízení odlišná. Zatímco při změně honitby podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti je ponechán prostor pro uvážení správního orgánu („*vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby*“), při změně provedené podle § 34 odst. 4 tomu tak není („*změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti*“). Logicky jiná je pak i možnost účastníků řízení ovlivnit skrze procesní strategii výsledek předmětného řízení. Soud proto považuje takový postup za natolik procesně vadný, že to mělo vliv na zákonnost prvoinstančního i napadeného rozhodnutí (žalovaný ponechal tento zásadní nedostatek bez povšimnutí).
37. Soud, vzhledem k uvedenému, proto zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že stejnými nedostatky zatížil své rozhodování i prvoinstanční správní orgán, soud zrušil i jeho rozhodnutí, tedy rozhodnutí ze dne 16. 11. 2017, č.j. 3195/2017-OŽP/TC (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Tedy, bude nezbytné vyjasnit, o jaké řízení podle zákona o myslivosti se jedná a účastníky řízení o tom řádně poučit.

[VI] Náklady řízení

38. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
39. Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení za soudní poplatky ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za soudní poplatek za žalobu a 1 000 Kč za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a dále paušální náhradu nákladů ve výši 600 Kč za podání žaloby a podání ze dne 29. 7. 2018.
40. Soud přiznal žalobci toliko náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč skládající se ze zaplacených soudních poplatků za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
41. Paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč nebyla žalobci přiznána, neboť žalobce nebyl v řízení zastoupen a tato náhrada zpravidla náleží advokátu v souvislosti s

poskytnutými službami.

42. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 6. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu